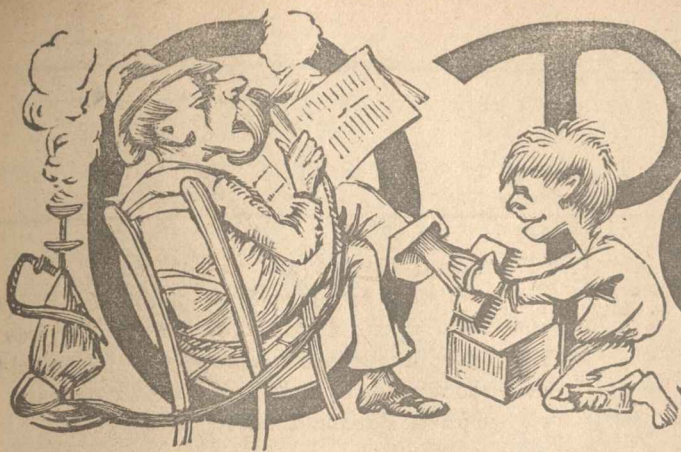

ΡΩΜΗΚ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον ἔτος τοῦτο εἶναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ὀκτώ,
Τὸ Ταμεῖο μας κλεισμένο καὶ τὸ χέρι ἀνοικτό.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θὰ βγαίνει
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει,
Συνδρομητὰς θὰ δέχομαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ στὰς Ἐπαρχίας — καὶ στὸ Ἑξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχεύας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ στὸ χέρι.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς σ' τῶν φόρων τὴν ἀντάφα — κι' ὁ Ῥωμηὸς μας μιὰ δεκάρα

Τοῦ Σεπτεμβρίου τρίτη
κι' ὅλοι ἀλλάζουν σπῆτι.

Δεκαεπτὰ μετροῦμε καὶ διακόσα
κι' ἀδιέκοπα τροχίζεται ἡ γλῶσσά.

Τηλεγραφήματα πολλῶν Ἑλλήνων
πρὸς τὸν Διάδοχον τὸν Κωνσταντῖνον.

Διὰ τοὺς ἀρχαῖους σας ἐκ μέτης σᾶς συγχαίρω
καὶ εἰς τὴν Δωροθέαν σας τὰ σέβη μου προσφέρω.
Καὶ μένω μ' ὕψος ταπεινὸν
εἰς σκουπιδιάς τῶν Ἀθηνῶν.

Θερμὰ συγχρητῆρια ἐκ τῆς ψυχῆς μου ὅλης
διὰ τοὺς ἀρχαῖους σας...
Γνωστὸς ἀλευροπώλης.

Ἡ Δωροθέα λέγεται σπανιωτάτη κόρη...
δεχθῆτε τὰς προσρήσεις μας...
Πέντ' ἔξη τορναδόροι.

Ἡλόγησα τοὺς γάμους σας μὲ ὅλην τὴν ψυχὴν μου,
δεχθῆτε δέ, παρακαλῶ, τὴν ἐνθερμον εὐχὴν μου,
καὶ εἰθε νὰ διέλθετε ἡμέρας χαρωπὰς...
ὁ πρὸς θεὸν εὐχέτης σας...

Εἰς νεαρὸς παππᾶς.

Ἐκ τῆς χαρᾶς ὀλίγου δεῖν ὁ νοῦς μου νὰ μοῦ φύγῃ,
ἀλλὰ ἡ προίξ, Διάδοχε, μοῦ φαίνεται ὀλίγη,
κι' ὅλον τὸ ἔθνος δυστυχεῖ ἐκ τῶν πολλῶν δανείων...
ὁ ἀγαπῶν σας Δήμαρχος τοῦ Δήμου Κωθωνίων.

Δεχθῆτε τὰς προσρήσεις μου ὑπὲρ τοῦ ἀρχαῖου...
Ὁ ψάλτης ποῦ φορεῖ λινὰ καὶ λέγεται Μασσόνος.

Ἐχάρη πᾶσα γενεὰ ἐκ γενεῶν γενναίων
διὰ τὸ ἀπροσδόκητον τῶν ἀρχαίων νεόν
καὶ πᾶσα Μοῦσα ἤψατο τῆς ἱερᾶς μου Μούσης...
ὁ ποιητὴς καὶ λόγιος παππᾶς Μυριανθούσης.

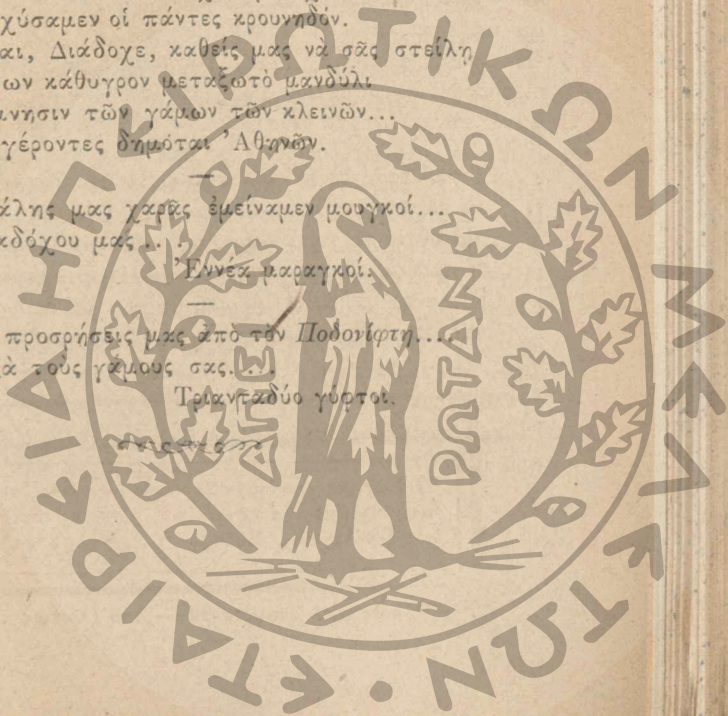
Δεχθῆτε τῆς ἀγάπης μου αἰσθήματα βαθέα
κι' εἰπῆτε τὰς προσρήσεις μου καὶ εἰς τὴν Δωροθέα,
καὶ νὰ ἰδῶ τὴν ὕψιν τῆς ἐπιθυμῶ ἀπλήστως...
ἓνας μεσίτης πρὸ καιροῦ πτωχεύσας ἀνεπίστως.

Διὰ τοὺς ἀρχαῖους σας τὰ ἔχασαμε σχεδὸν
καὶ δάκρυα ἐχύσαμεν οἱ πάντες κρουνηδόν.
Καὶ σκέπτεται, Διάδοχε, καθεὶς μας νὰ σᾶς στείλῃ
ἐκ τῶν δακρύων κάθυγρον μεταξὺ τοῦ μανδύλι
ὡς ἱερὰν ἀνάμνησιν τῶν γάμων τῶν κλεινῶν...
Εἰκοσιπέντε γέροντες δημόται Ἀθηναίων.

Ἐκ τῆς μεγάλης μας χαρᾶς ἐμειναιμεν μουγκοί...
Ζήτω τοῦ Διαδόχου μας...

Ἐννεα παραγκοί.

Δεχθῆτε τὰς προσρήσεις μας ἀπὸ τὸν Ποδονίκτη...
γλεντοῦμε γιὰ τοὺς γάμους σας...
Τριανταδύο γυρτοί.

Φασουλῆς καὶ Περικλέους,
ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

Φ.—Πανολεθρία, Περικλή, καταστροφή μεγάλη.
'στὸ Αἴγιον ἀρχίσανε κουνήματα καὶ πάλι.
Π.—Μὴ ὁ Λεβιδῆς 'πῆγ' ἐκεῖ;
Φ.— Βρὲ ποῖος Λεβιδῆς χάχα;
ἐκεῖνος κάνει τάχατε κουνήματα μονάχα;
'Υπάρχει κ' ἕνας Σαβδαῶθ 'στὸν ἄπειρον αἰθέρα,
ποῦ τοῦ καπνίζει κάποτε νὰ βλέπῃ καὶ ἐδῶ πέρα,
καὶ ὅταν κυττάξῃ, Περικλή, ἀλλοίμονο 'στὴ φύσι...
ἀκίνητη 'στὴ θέσι τῆς μιᾶς πέτρα δὲν ὀ' ἀφήσῃ.
Καὶ εἶναι κάμποσος καιρὸς, βρὲ Περικλή κενέφῃ,
ποῦ ὅλο πρὸς τὸν τόπο μας τοῦ ἐχέται νὰ στρέφῃ,
καὶ κάθε τόσο ἔχομε κουνήματα μεγάλα
καὶ 'στὰ καλά καθούμενα τρῶς χάρισμα καββάλα,
καὶ πέρτουν ταβανοξυλα, κοτρύνι, κεραμίδια,
καὶ κάθε δρόμος ἐξαφνα γεμίζει κουδελίδια,
καὶ γίνεται ἀνάστασις καὶ χλασμός Κυρίου,
ποῦ λές πῶς εἶναι, Περικλή, ἡ πρώτη Σεπτεμβρίου.
Αὐτὴν τὴν διασκεδασιν δὲν τὴν καταλαμβάνω,
τολμῶ δὲ μίαν δέσιν 'στὸν Σαβδαῶθ νὰ κάνω,
νὰ στρέφῃ κάποτε καὶ ἄλλοι καὶ ὄχι 'στὴν γῆν μας μόνον,
ἀφοῦ ὑπάρχει καὶ ἄλλη γῆ καὶ πλάσι πρὸ αἰώνων.
Τί νὰ σοῦ πῶ, βρὲ Περικλή... σοῦ ἔχεται νὰ φρίξῃς...
συμβαίνουν σοβαρώταται ὑπὸ τὴν γῆν ἐκείζεις.
Π.—Το ξέρω, βρὲ...
Φ.— Νὰ ξεραθῇς... ἐσύ, βρὲ, εἶσαι χοῖρος,
καὶ ἄλλοτε σ' ὠμίλησα πολλά περὶ κρατῆρος,
μὰ μένει πάντοτε σθεστό τοῦ νοῦ σου τὸ καντύλι...
ἐκεῖνος ὁ φλοιὸς τῆς γῆς... ἡ τετηκυῖα ὕλη...
αὐτὸς ὁ δεύτερος φλοιός... ἡ καιομένη λάβρα...
Π.— Ἀληθινὰ τί γίνεται, μωρέ, γὰρ τὴν Μασσάβα;
Φ.— Βρὲ ποῖα Μασσάβα, μασκαρά;... δὲν βλέπεις τόσον σά-
μὰ κάθεσαι καὶ μ' ἐρωτᾷς νὰ μάθῃς ἄλλ' ἀντ' ἄλλων; [λον,
'Εκεῖνος ὁ φλοιὸς τῆς γῆς... οἱ συμπαγεῖς τῆς ὄγκου...
οἱ φοβεροὶ καὶ ὑπόγειοι τῶν Ἑφαιστείων βόγχοι...
αὐτὰ τὰ φλέγοντα ρευστά... τὸ πλῆθος τῶν σπινθηρῶν...
ἡ Αἴτνα... ὁ Βεζούβιος... τὰ ὄρη τῶν κρατῆρων...
κανεὶς δὲν ξέρει τί νὰ 'πῇ καὶ τί νὰ υποθέσῃ...
Π.— Σπουδαῖον ξυλοφόρτωμα 'στὴ ράχη σου θὰ πέσῃ.
Φ.— Ἐκεῖνος ὁ φλοιὸς τῆς γῆς... δὲν μ' ἐννοεῖ κανέναν.
Π.— Γικτί με φράσεις ὁμιλεῖς. μωρέ, συγκεκομμένας;
Γιατί, μωρέ, ὑποστιγμαῖς μοῦ βάζεις κάθε τόσο
καὶ οὕτω πῶς δὲν εἴμπορῶ τὰς σκέψεις σου νὰ νοιώσω;
Φ.— Δὲν ἐμβρατεύεις, Περικλή, καθύλου 'στὴν οὐσίαν...
ἐγκρύπτουν αἱ ὑποστιγμαὶ μεγάλην σημασίαν.
Εἶδες καμπόσους συγγραφεῖς, βρὲ Περικλή χαμένε,
ποῦ θέλουν νὰ εἰποῦν πολλά καὶ τίποτα δὲν λένε

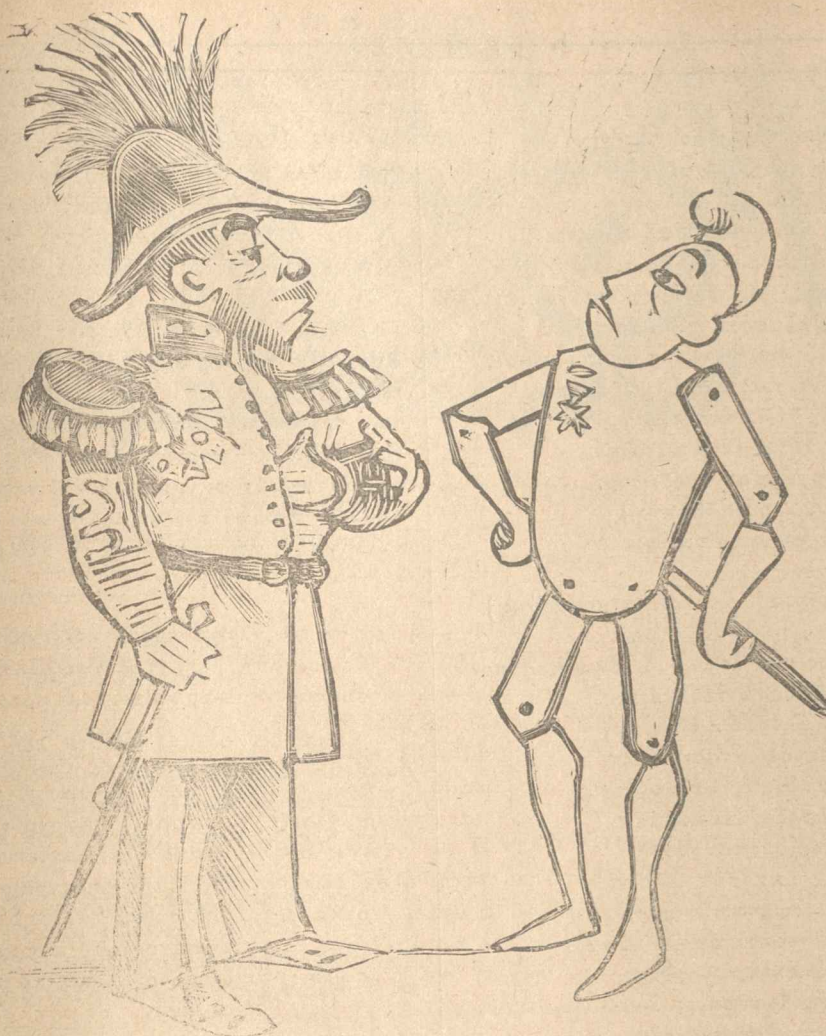
καὶ μόνον με ὑποστιγμαῖς γεμίζουν τὴν σελίδα.
Π.— Πολλὰς φορὰς, βρὲ Φασουλῆ, τέτοια βιβλία εἶδα.
Φ.— Δοιπὸν εἰς ταύτας τὰς στιγμὰς, ὀλίγο ἂν γυρῶν,
ἐγκρύπτεται ἡ σοβαρὰ τοῦ συγγραφέως σκέψης
καὶ ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ ἐμβριθοῦς καλέμου...
καὶ ἐγὼ μιλῶ μ' ὑποστιγμαῖς σὰν εἶμαι στὰ καλά μου,
γιατὶ με τούτοις μοναχά, καθὼς καταλαμβάνεις,
ἡ λές πολλὰ ἢ τίποτα καὶ τὸν σπουδαῖο κάνεις.
Φιλοσοφία στὰς στιγμὰς ἐγκρύπτεται μεγάλη,
ἀλλὰ ποῦ πέρνει ἀπ' αὐτὰ τὸ κλούβιο σου κεφάλι.
Π.— Μ' ἐλύσσαζες με τῆς στιγμῆς, μωρέ Ἰσκαριώτη.
Φ.— Ἐκεῖνος ὁ φλοιὸς τῆς γῆς... ἐδῶ τελεία πρώτη...
αὐτὸς ὁ δεύτερος φλοιός... ὑποστιγμαὶ δεύτερα...
ἡ μάζα ἡ διάπυρος...
Π.— Βρὲ στάσου ἐδῶ πέρα.
Φ.— Ἡ μάζα ἡ διάπυρος... τρίτη στιγμή...
Π.— Βρὲ πάψε...
Φ.— Αὐτὰ τὰ φλέγοντα ρευστά... στιγμὴν τετάρτην γράβω.
'Ἡ καταχθόνιος βοή... ἐδῶ τελείεις δεκά...
οἱ ὄγκ' οἱ συμπηγνύμενοι... στιγμῆς δεκάτῃ...
Π.— Στέκα.
Φ.— Ἡ Αἴτνα... ὁ Βεζούβιος... ἀμείστηται κοκκίδες...
μπάμ... μπουμ... σεισμὸς 'στὸ Αἴγιον... μοῦ ἐστρεψεν ἡ βίβη.
πανολεθρία, Περικλή, σεισμοί, δονήσεις κρότοι...
Π.— Ἐκεῖνος ὁ φλοιὸς τῆς γῆς... λαβὲ μιὰ φάρα πρώτη...
αὐτὸς ὁ δεύτερος φλοιός... μιὰ χαστουκία δεύτερα...
ἡ μάζα ἡ διάπυρος... μιὰ τρίτη καλλιτέρα...
ἡ καταχθόνιος βοή... ἐν τέταρτον χαστουκί...
οἱ ὄγκ' οἱ συμπηγνύμενοι... ὁκτώ με τὸ ματσούκι...
ἡ Αἴτνα... ὁ Βεζούβιος... ἀμείστητο στηλιάρη...
καὶ πήγαψε 'στὸ διάβολο με τῆς στιγμῆς, στηλιάρη

Σημαντικὰ πολιτικά.

'Ἰδὺ καὶ ἄλλο γεγονός πολὺ σημαντικόν,
ποῖος θὰ εἶναι Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν.
Καὶ γίνεται συζήτησις 'στοὺς κύκλους τοῦ μεγάλου
καὶ Ὑπουργοῦ χειροτονοῦν καὶ τούτους καὶ τοὺς ἄλλους,
καὶ τώρα λέγεται αὐτὸς καὶ ὕστερα ἐκεῖνος
καὶ τῶν μελλόντων Ὑπουργῶν ἀνησυχεῖ τὸ σῆμα.

Συνέρχονται εἰς σύσκεψιν οἱ ὅμιλοι τῶν φίλων
καὶ αὐτοὶ καὶ ἐκεῖνοι καρτεροῦν τῆς ἐκλογῆς τὸ μῆλον,
ὁ δὲ κλεινὸς Προϋπουργὸς με μῆλον εἰς τὰς χεῖρας
διέρχεται φιλομειδῆς ἐμπρὸς εἰς τοὺς μνηστήρας,
καθὼς καὶ ὁ Θεόφιλος ἐμπρὸς 'στὴν Θεοδώρα,
μὰ πουμενὰ τὸ μῆλό του δὲν ἔδωσε ὡς τώρα.

'Ἰδὺ καὶ ἄλλο γεγονός πολὺ σημαντικόν,
ποῖος θὰ εἶναι Ὑπουργὸς τῶν Ἑσωτερικῶν.
'Ανοίγεται λαβύρινθος συλλογισμῶν ποικίλων
καὶ φράξα παραγγέλλονται χυμένα 'στὸ καλοῦπι,
ἀλλ' ὁ Τρικουπὴς ὁ σοφὸς τῆς ἐκλογῆς τὸ μῆλον
θὰ τὸ προσφέρῃ, φαίνεται, 'στὸν κύριον Τρικουπῃ.

Ὁ Λαβέρας ὁ πολὺς
καὶ ὁ ἱππότης Φασουλῆς.

Ὁ Φασουλῆς φορῶν στολὴν καὶ τὰ παράσημά του
καὶ ἀπομνηστεύει ἐπιβάς ταχεῖς ἀτμακάτου
ἐκτετατὶ 'στὸ πέλαγος με οὐριον ἀέρα
καὶ ὅρῃ τὸν ἄλλον Ναύαρχον, τὸν Μάρια Λαβέρα).

Φ.—Ὁ μίο μακκρόνιο, Λαβέρα μίο κάρο,
ἀπὸν ἔζωρνο, καλημέρα σας, καὶ τὸν κακὸ σας φλάρο.

Λ.—Ντόντε βενίτε κύριε;

Φ.—Βένγκο ντὰ μίο σπῆτι,
καὶ μὰς παραμπήκατε, σινιόρι, μὲς 'στὴ μύτη.

Λ.—Ἐ λὰ σινιόρα Φασουλῆ ἱερί εἰς ριτορνάτα
πᾶν καμπάνια;

Φ.—Μάλιστα, καὶ εἶναι μπένε φάτα.

Λ.—Χὺ μὸλτο πιάτσερε...

Φ.—Καὶ ἐγὼ σὰς εἶμαι ὁμπλιγκάτο,
καὶ νὺν ἀς ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ παρακάτω.

Φ.—Ἐν βενουτο, κύριε, τὸν στόλον νὰ κυττάξω
καὶ νὰ σὰς 'πῶ τὰ πρέποντα χωρὶς νὰ σὰς τρομάξω.

Λ.—Παρηλιάμο ντ' ἄλτρο...

Φ.—Κόρακας!.. ἂν ἤλθαι ἐδῶ πέρα
καὶ πᾶστε τῶν φίλων σας Ἑλλήνων τὸν ἀέρα,

καὶ λέγω ἢ φοβέραϊς σας πῶς πᾶνε εἰς τὸν βρόντο

καὶ ἄλλορα, μίο Μάρια, νὺν προβέρω κύντο.
'Αλλ' ἂν κανόνια ἤλθαιτε νὰ ρίξετε 'στὰ κουφία,
παρακαλεῖ καὶ ὁ Περικλῆς καὶ ἡ 'δική του σκούρια
γι' αὐτὰ σὰς τὰ γυμνάσια νὰ πᾶτε παρακάτω...
Λ.—Βολέτε μακκρόνιο, σινιόρε, οὔνο πιάτο;
Φ.—Θὰ με ὑποχρεώσετε, ἀγαπητὲ Λαβέρα,
γιατὶ πολὺ ἐπείνασα με τοῦτον τὸν ἀέρα.

(Ἐπὶν Φασουλῆν ὁ Μάριας τὰ μακκρόνιο δίδει,
τὰ τρώγει δὲ ὁ Φασουλῆς ὡς τοῦ νὰ 'πῇς κομμῶδι).

Φ.—Ἐστὶ ποῦ λέτε, κύριε, ἂν ἤλθαι ἐδῶ πέρα
νὰ πᾶστε τῶν φίλων σας Ἑλλήνων τὸν ἀέρα,
ἀθέτε φάτο μοναχά μες 'στὸ νερό μιὰ τρύπα...
μὰ ντάτε μι, παρακαλῶ, τσιγάρο καὶ μιὰ πίπα...
Ποῦ λέτε, ἡ ἐπίδειξις αὐτὴ δὲν σὰς συμφέρει;
καὶ ν' ἀνεβῶ τὴν προάσολην ἐν βερνὰ νὺν πόσο,
καὶ νὰ σὰς 'πῶ τὰ πρέποντα χωρὶς νὰ σὰς τρομάξω.
Λ.—Παρηλιάμο ντ' ἄλτρο...
Φ.—Κόρακας!.. ἂν ἤλθαι ἐδῶ πέρα
καὶ πᾶστε τῶν φίλων σας Ἑλλήνων τὸν ἀέρα,
καὶ λέγω ἢ φοβέραϊς σας πῶς πᾶνε εἰς τὸν βρόντο

Λ.—Βολέτε μακκρόνιο ἀνδρόρα οὔνο πιάτο;

Φ. — Μὲ καθυποχρεόνετε, ἀμικο ντιλικάτο.

(Καταβροχθίζει λαίμαργα καὶ ἄλλα μακαρόνια
ποῦ λές πῶς εἶναι νηστικός τουλάχιστον δὴ χρόνια).

Φ. — Ποῦ λέτε, ἡ ἐπίδειξις αὐτὴ δὲν σᾶς συμφέρει
καὶ κάμνετε πολὺ καλὰ νὰ πᾶτε σ' ἄλλα μέρη.
Κι' ἂν 'στὰ νερά μας ἔρχεσθε, τοῦ Κρίσπη παλληκάρια,
νὰ βομβαρδοβολήσετε τῆς θάλασσας τὰ ψάρια,
μὰ ὁ Ταμποῦρλος σούμπιτο, συμφώνως πρὸς τὸν νόμον,
θὰ κάμῃ τῆς φεργάδες σας νὰ πάρουν ἄλλον δρόμον,
περὲ δὲν ἐπιτρέπεται 'στὴ θάλασσά μας τούτῃ
οὔτ' ἓνα ψάρι μοναχὰ νὰ πιάσῃ με μπαροῦτι.
Λοιπὸν ἀριδεντέρτσια κι' ἀντίο ντέλ πασσάτο.
Λ. — Βολέτε μακαρόνια ἀνκόρα οὔνο πιάτο ;
Φ. — Μὲ καθυποχρεόνετε με τόση τσιριμόνια.

(Προσφέρουν εἰς τὸν Φαουλῆν κι' εἰς τρίτου μακαρόνια).

Φ. — Εἶναι γνωστὸς ὁ στόλος σας 'στὸν ἰδικόν μας τόπον
καὶ ἦτον ὅλως περιττὸν νὰ λάβετε τὸν κόπον
εἰς τὰ 'δικά μας τὰ νερά νὰ ἔλθετε καὶ πάλιν
νὰ κάμετε 'στὰ μάτια μας ἐπίδειξιν μεγάλην.
Μὴ σφίγγεσθε, παρακαλῶ, ἀδέτε μόλτα φρέττα,
κι' ἂν ἔχετε Δουίλιο, Τερρίμπιλε, Σταφέττα.

Κολόνα Μαρκαντόνιο, Ἀμερικο βεσποῦτσι,
μὰ εἴσθε ἀφιλότιμοι, τενόροι, μπάσσοι, μοῦτσοι.
Λ. — Περὲ παρλάτε, κύριε, κουέστα ἰν μανιέρα ;
Φ. — Βρὲ ἄφησέ με ἥσυχο καὶ τράβ' ἀπ' ἐδῶ πέρα.

Κανεὶς δὲν καταδέχεται οὐδὲ νὰ σᾶς οἰκτείρῃ,
διότι τί με ὠφελεῖ ὁπόταν τὸ ποτῆρι
ἀπ' ἐξῶ εἶναι καθαρὸ καὶ μέσα ἔχῃ βροῦμα
καὶ ὅταν ἔχω πούπουλα χωρὶς νὰ ἔχω στρώμα,
Καὶ δὲν μοῦ λέγεις, Μάριε, τὸν στόλο τί τὸν θέλω
σὰν ἔχω ἄνδρες μέσα τοῦ σπανοῦς σὰν τὸν Σεμτέλο,
ποῦ με τὴν πρώτην κανονιὰ τοὺς στρίβει κάθε βίδα
καὶ τοῦττι μόρτο σούμπιτο καὶ βγάζουν ἀγγουρίδα ;
Λ. — Παρλάτε ἀνκόρα, κύριε, κουέστα ἰν μανιέρα ;
Μπιρπάντε, Γκρέκο, Πόβερο, ...

Φ. — Βρὲ τράβ' ἀπ' ἐδῶ πέρα.
Αὐτὸς ὁ Κρίσπης ὁ λαπάς, ὁ ἄνοστος, ἡ φάβα,
περὲ ὁ ἀφιλότιμος ἐπῆρε τὴν Μασσάβα ;
Παραπολὺ κορδόνετα τοῦ Βίμαρκ τὸ κοπέλι
κι' ἐβγῆκε τώρα καὶ αὐτὸς νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει,
ἀλλὰ σᾶς λέγω, κύριε ἀγαπητέ, συντόμως
πῶς ἄνθρωπος δὲν φάνετα πολὺ γκαλαντούρος.
Κι' ἂν ἦλθατε 'στὴ ράχη μας νὰ γίνετε κουνούπι
διὰ τὴν διακοίνωσιν ἐκείνην τοῦ Τρικούπη,
μὰ θὰ μετανοήσετε γιὰ τοῦτο, κουφαϊδόνια,
κι' ἐγὼ θὰ πχύσω 'στὸ ἐξῆς νὰ τρώγω μακαρόνια
κι' οὔτ' ἓνα κἄν κορίτσι μου κοντράλτα δὲν θὰ κάμῃ ...
Σερβίτορ βόστρο, δοῦλος σας, ὀρεβουάρ, ἀντιάμο.

Λ. — Σπόρκο, μπρικόνε, Φαουλῆ...

Φ. —

νὰ μᾶς ἀδειάσῃς τὴν γωνιά νὰ πάρουμε ἀέρα,
καὶ φύγε με τὸν Δάνδολο καὶ τὸ Ἀφροντῶρε,
διαόλου Σγουρδο, Φόσκαρε, Τραβιάτα, Τροδατόρε,
Νόρμα, Λουτσία Λαμερμούρ, Φρά-Ντιάμπιλο, Κω
Μπαρμπιέρε ντὶ Σιδίλια καὶ Φόρτσα ντέλ Ντεσσ

(Εἶπε αὐτὰ ὁ Φαουλῆς καὶ ὅπου φύγῃ φύγῃ
κι' εὐθὺς τῆς μπουκαπόρταις τοῦ Ὁ Νάυαρχος ἀνέστη
κι' ἀρχίζει κατακόκκινος νὰ βομβαρδοβολῇ
τὴν τρέχουσιν ἀτμάκατον τοῦ γαύρου Φαουλῆ,
Καὶ δεξιὰ κι' ἀριστερὰ βροντᾷ τὸ κανονίδι
καὶ ἀντηχοῦν τὰ τρομερὰ τοῦ στόλου πυροβόλα,
καὶ τὸν πτωχὸ τὸν Φαουλῆ τὸν πάει ριπιτὶδι
καὶ βγάζει ἀποκάτω του τὰ μακαρόνια ὅλα).

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Τὰ κατὰ Νῆκον καὶ Κικὴν τοῦ Ἀλφα Κυριακοῦ,
δοκίμιον νεήλудος πολὺ ρωμαντικόῦ,
με φαντασίαν ἐξάλλον καὶ με σφριγῶντας στίχους,
πολὺ καλοὺς ἐνίοτε, ἔσθ' ὅτε δὲ κι' εὐήχους.

Τάφιερώνει πρὸς ἡμᾶς καὶ μ' αἰσθημα πολὺ,
ἐκτὸς δ' ἐπαίνων ἀφειδῶν μᾶς λέγει καὶ ἱππότην,
κι' αὐτὴν τὴν ἀφιέρωσιν θερμῶς παρακαλεῖ
ὥς ἐνδείξιν ἀγάπης του νὰ τὴν δεχθῶμεν πρώτῃν.

Ἀφοῦ τὸ θέλει καὶ καλὰ πρὸς ἐνδείξιν τιμῆς
ν' ἀποδεχθῶμεν εὐμενῶς τὴν ἀφιέρωσιν του,
ἀτμένως τὴν δεχόμεθα πρὸς χάριν του κι' εἰμῆς,
εὐχόμενοι τὰ βέλτιστα διὰ τὴν ποίησιν του.

Ἐσχάτως ἐξεδόθη ὑπὸ Κωνσταντινίδου
τὸ Λεξικὸν Ρημάτων τοῦ γλαφυροῦ Ζηκίδου,
με τύπους διαφόρους ἀπλοῦς τε καὶ συνθέτους,
καὶ με παρατηρήσεις καὶ κρίσεις ἐξαιρετοῦς,
ἐνέχει δὲ καὶ τύπους ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν,
πολύτιμον βιβλίον καὶ μάλα γε σοφόν.

Καὶ τέλος ἐξεδόθησαν οἱ νέοι μας οἱ τόμοι,
πωλεῖσθαι δὲ 'στὸ σπῆτι μας πούνη κοντὰ 'στοῦ Εὐδ
εἰς τῆς Ἑστίας τὸ γνωστὸν Κατάστημα κι' ἀκόμα
σ' ὅλα τὰ Καταστήματα τὰ τοῦ Κωνσταντινίδου.
Πρὸς τοῦτοις δὲ θὰ εὐρετε τὸ κάθε μας βιβλίον
καὶ εἰς τοῦ Βίλμπεργ καὶ τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω,
με ξενοδοχεῖον Εὐδή,

— πῶς 'στὸ σπῆτι μου ἀνέστη,
— κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
— δὴ 'στὸ λαοὶ, τρεῖς 'στὸ ἐδῶ.

με Χημεῖον, με μὴ μάνδρα, — με μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μὴ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Τύποις τοῦ Σταυριανοῦ — τοῦ ἱππέως τοῦ κλεινοῦ.